

John Fante en paraules de Bukowski

Bukowski signa aquest pròleg de l'obra de Fante que ara publica Edicions de 1984

John Fante ha esdevingut, amb els anys, un autor de culte, en part, gràcies a les lloances que li va dedicar Charles Bukowski (sota) ARXIU

PREGUNTA-HO A LA POLS
John Fante

Traducció:
Martí Sales
Editorial:
Edicions de 1984
Barcelona, 2016
Pàgines: 224
Preu: 16,90 euros

“Jo era jove, em moria de gana, bevia i volia ser escriptor. Gairebé tot el que llegia ho treia de la biblioteca pública del centre de Los Angeles, i res del que llegia tenia a veure amb mi o amb els carrers o amb la gent com jo. Semblava que tothom jugués a fer malabarismes verbals, i aquells que quasi no deien res de res eren considerats uns autors excel·lents. La seva literatura era una commixtura de subtilesa, ofici i forma, i així era llegida, ensenyada, ingerida i transmesa. Era un estratagema amable, un conreu de la paraula molt elegant i curós. Havies de recórrer als escriptors russos d'abans de la Revolució per trobar una mica d'aventura, una mica de passió. Hi havia excepcions, però eren tan poques que s'esgotaven ràpidament i et quedaves palplantat davant de files i files de llibres, terriblement avorrit. Malgrat tot el que podien haver après dels segles anteriors, els autors moderns simplement no eren gaire bons.

No parava d'agafar llibres de les estanteries. ¿Per què no hi havia ningú que digués alguna cosa? ¿Per què ningú no cridava?

Vaig provar-ho en altres sales de la biblioteca. La secció de religió em semblava un pantà massa vast. Vaig anar a la de filosofia. Vaig trobar un parell d'alemanys amargats que em van divertir una estona, però això va ser tot. Vaig intentar-ho amb la de matemàtiques, però les matemàtiques superiors eren com la religió: em relliscaven. El que jo necessitava semblava que no hi fos per enlloc. Vaig provar-ho amb la de geologia, i em va semblar curiosa però, finalment, insubstancial.

Vaig trobar alguns llibres sobre cirurgia i em van agradar: les paraules eren noves, i les il·lustracions, meravelloses. L'operació del mesocòlon em va agradar especialment i la vaig memoritzar.

Vaig deixar estar la cirurgia i vaig tornar a la gran sala dels novel·listes i els escriptors de contes. (Quan tenia prou vinarro mai no anava a la biblioteca. Una biblioteca és un bon lloc quan no tens res per beure o per menjar i la mestressa et busca perquè li paguis el lloguer. Almenys a la biblioteca podies anar al lavabo.) Vaig trobar una bona colla de rodamons, allà, la majoria dormint sobre els llibres.

un miracle gegantí i explosiu. Tenia el carnet de la biblioteca. Vaig agafar el llibre en préstec i me'l vaig endur a la meva habitació, em vaig enfilem al llit i me'l vaig llegir, i molt abans d'acabar-lo vaig veure que existia un home que havia desenvolupat una manera d'escriure diferent. El llibre era *Pregunta-ho a la pols*, i l'autor, John Fante. Seria una influència en la meua escriptura que duraria tota la vida. Vaig acabar *Pregunta-ho a la pols* i vaig buscar altres llibres d'en Fante a la biblioteca. En vaig trobar dos: *Dago Red* i *Espera la primavera, Bandini*. Eren igual de bons, escrits des de les entranyes i amb el cor.

Sí, en Fante va tenir un efecte poderós sobre mi. No gaire després de llegir aquests llibres vaig començar a viure amb una dona. Era més borratxa que jo i vam tenir algunes discussions violentes. Sovint jo li cridava: “No em diguis fill de puta! Sóc en Bandini, l'Arturo Bandini!”

Un home que no tenia por de les emocions

En Fante era el meu déu, i jo sabia que als déus se'ls ha de deixar en pau, no se'ls truca a la porta. Malgrat això, vaig voler veure on havia viscut a Angel's Flight i vaig pensar que potser encara hi devia viure. Gairebé cada dia hi passava i pensava: “¿És aquesta la finestra per on la Camilla s'enfilava? ¿És aquesta la porta de l'hotel? ¿És aquest el vestíbul?”. Mai no ho vaig saber.

Trenta-nou anys després he rellegit *Pregunta-ho a la pols*. Vull dir que enguany l'he rellegit i que encara aguanta, com altres llibres d'en Fante, però aquest és el meu preferit perquè va ser la meua primera trobada amb la màgia. Hi ha altres llibres a banda de *Dago Red* i *Espera la primavera, Bandini*. Hi ha *Plens de vida* i *La germandat del raïm*. I ara està escrivint una novel·la que es diu *Sommis de Bunker Hill*.

Al final, per diverses circumstàncies, aquest any he conegut l'autor. La vida d'en John Fante dona per a molt. És una vida d'una sort extraordinària, un destí terrible i un coratge estrany i genuí. Algun dia serà explicada, però em sembla que ell no voldria que jo l'expliqués aquí. Amb tot, deixeu-me dir que la seva forma d'escriure i de viure és la mateixa: forta, bona i càlida.

Això és tot. Ara el llibre és vostre. ✨

Vaig seguir recorrent la gran sala, agafant llibres de les estanteries, llegint-ne quatre ratlles, quatre pàgines i tornant-los al seu lloc.

I un bon dia vaig agafar un llibre i el vaig obrir i ve-ťho aquí. Em vaig quedar una estona llegint. I llavors, com algú que troba or a la deixalleria, vaig dur el llibre a una taula. Les línies se succeïen fàcilment per la pàgina, lliscaven. Cada frase tenia la seva pròpia força, i les següents, també. L'essència de cada frase donava forma a la pàgina, la sensació que havia estat *esculpida*. Allà, per fi, hi havia un home que no tenia por de les emocions. L'humor i el dolor estaven barrejats amb una simplicitat superba. El començament d'aquell llibre va ser, per a mi,